

הוא לא יכול היה בשום פנים ואופן לדעת, כי היציאה אל הרחוב, דווקא אל הרחוב הזה, שבו שוכן בית המרחץ כרוכה בשעה זו בסכנת נפשות של ממש.

ומדוע?
משום שבאותה שעה ממש, בבית המטבחים שעמד בקצה הרחוב, התחוללה מהומה של ממש.

שור שחור, גדול ואימתני, שהובא בידי בעליו לשחיטה. כשהוא כבול ואזוק ברגליו בשלשלאות של ברזל, נחרד למראה להב הסכין, שהשוחט לא היטיב להסתיר.

ובחרדתו כי רבה, עשה את הבלתי ייאמן וביתק את שלשלאות הברזל, בבת אחת.

השור נעמד על רגליו, כשמנחיריו עולה הבל רותח ועיניו שטופות דם. השוחט המבוהל מיהר להשליך את הסכין ארצה ולברוח אל החדר הפנימי, כשהוא סוגר אחריו את הדלת.

בעל השור, לעומתו, נתקף חרדה עמוקה, שממנה הצליח להתעשת בשניה האחרונה ממש לפני שהשור נגחו אל על.

ברגע האחרון הזדחל אל מתחת לשולחן הכבד, משם חמק החוצה דרך החלון, כשכל גופו מרתת.

אבל השור לא חשב להישאר בבית המטבחים ולהמתין כך בשלווה לקיצו הקרב ובא.

הוא דהר אל הדלת, נגח אותה במלוא העוצמה, הפיל אותה ארצה ודהר על גבה החוצה, אל החופש.

הצווחות שנשמעו ברחוב הרעידו את הכתלים והנידו את צמרות העצים. מראה השור השחור הדוהר ברחוב העיר, כששלשלאות הברזל הקרועות נגררות אחריו כספיחין, לא הותיר מקום לספק בדבר הסכנה הוודאית הקרבה ובאה.

"זהירות, שור זועם" צרחו הבריות תוך כדי מנוסה, "זהירות, שור שחור, תיזהרו".

עד מהרה התרוקן הרחוב מכל נפש חיה. העוברים והשבים דילגו מאחורי גדרות, טיפסו על עצים גבוהים, נסו לכל עבר.

כולם, חוץ מחכם אברהם חלימי. חכם אברהם יצא מן החדר הפנימי בבית המרחץ, נטל ידיו, ויצא החוצה אל הרחוב בשלווה, מוחו טרוד בהוויות דאביו ורבא.

הוא לא שם לב לשור השחור המשוטט בקצה הרחוב, עיניו מוצפות דם.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Inai for son" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
לוח שנה

לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.
כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.
הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

מנויים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

יוסף זוסדי ורזל

נערך ויצא לאור ע"י "זוסדי זוסדי זוסדי" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב ואימיו מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ו מרחשון התשע"ז

מתפלל

שבת יבי כסלו ה-תשפ"ד
פרשה: ויצא
הפטרה: ועמי תלואים

הדלקת נרות - 16:14
צאת השבת - 17:07
ר"ת - 17:39

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:13

ישלח	ניצא
5:21	5:15
5:28	5:22
6:23	6:17
11:29	11:26
11:54	11:52
16:35	16:36

"להוריד ולהעלות"
התפילה נמשלה ל"סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (בראשית כח, יד). חיבור זה, בין שמים לארץ, משמש לשני דברים: להעלות הארציות - השמימה, ולהורדת הרוחניות השמימיות לארץ.

העלון לרפואת מנשה בר דוד ובריה רחל מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדוש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"בין רחל לרבקה"

בפגישתו הראשונה של יעקב עם רחל, מתארת התורה - "וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך" (כפ, יא). בכייה זו - מה סיבה? דומה, שאת התשובה ניתן למצוא בפסוק הקודם: "וייהי כאשר ראה יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו". ההרגשה המשולשת בפסוק מצביעה על כך שכאשר רואה יעקב את רחל, הוא נזכר ברבקה, אמו האוהבת, כנראה בגלל הדימיון שבין רחל לרבקה דודתה. כעת, כשהמסע הארוך לחרן מגיע לסיומו, פורץ יעקב בבכי ונגעושים לאמו, שממנה נאלץ להתרחק. בד בבד, נחמה פורתא נודמנה לו, בדמותה של רחל.

לימים, שכבר נישאו יעקב ורחל, והתברר שרחל עקרה, נקלעים יעקב ורחל לעימות. רחל פונה ליעקב: "הבה לי בנים ואם אין מתה אנוכי" (ל, א). יעקב עונה לה, בצדק לכאורה: "התחתת אלהים אנוכי אשר מנע ממך פרי בטן" (ובדברי רש"י - "ממך מנע, ולא ממני"). הרי שדבריו כלפי רחל המסכנה נראים כחריפים: "אמר לו הקב"ה: כך עונין את המעיקות?" (בראשית רבה עא, ז). מה גורם ליעקב לדבר כך עם רחל? נראה, שבבסיס הדברים עומדת אכזבתו של יעקב מרחל, דווקא לאור התמודדותה של רבקה אמו עם עקרותה, שלא הטיחה דברים ביצחק בעלה, וייתכן שאף התפללה על עצמה (רש"י - "לנוכח אשתו - זה עומד בזוית זו ומתפלל, וזו עומדת בזוית זו ומתפללת"). ואכן, רש"י רואה את פרשת עקרותה של רבקה כעומדת בבסיס העימות בין יעקב ורחל: "הבה לי-וכי כך עשה אביך לאמך, והלא התפלל עליה... אשר מנע ממך - את אמרת שאעשה כאבא, אני איני כאבא, אבא לא היו לו בנים אני יש לי בנים!" ועל כך ניתן להוסיף - "אני איני כאבא, ואת אינך כאבא!".

אולם, בהמשך הדרך שבה רחל לדבוק בדרכה של דודתה. תחילה, היא מתפללת לקב"ה וזוכה עקב כך לבן - "ויזכור א - להים את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה". בהמשך, ניצבת רחל בפני אותה שאלה שעמדה לפני רבקה. עבד אברהם ביקש שעתו שרבקה תעזוב את בית אביה ותבוא איתו, למרות התנגדותם של לבן ובתואל (שביקשו - "תשב הנערה איתנו ימים או עשור אחר תלך"), ורבקה נענתה לכך מיד - "ותאמר אלך". והנה, פונה יעקב לרחל וללאה ומבקש מהן אותה בקשה בדיוק. הוא מספר להן על דברי המלאך אליו: "קום צא מן הארץ הזאת ושוב אל ארץ מולדתך". ואף כאן עונות רחל ולאה בחיוב, מתוך הכרה ברורה באישיותו השלילית של אביהן: "ותען רחל ולאה ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו. הלוא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו... ועתה כל אשר אמר א - להים אליך עשה".

תמונה: אילנה גורן

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"

שני סוגי הליכה קיימים, יש אדם ההולך ממקום זה משום שאינו חפץ במקום זה ורצונו לעזוב, ויש שהולך משום שחפץ להגיע למקום יעדו. ואצל יעקב היו שני סוגי ההליכות היה לו את מצוות אימו קום ברח פדנה ארם והיה לו את מצות אביו יצחק לשאת אשה משום וזהו "ויצא" ו"ילך" שיצא במצות אימו, וילך חרנה במצות אביו וזהו שנאמר וישמע וכו' בקול אביו ובקול אימו.

"ויצא יעקב"

אמרו בתרגום יונתן בן עוזיאל: "חמשה ניסים נעשו ליעקב כאשר יצא מבאר שבע". הנס הראשון, התקצרו שעות היום ושקעה חמה שלא בעונתה. כי הנבואה ביקשה להתגלות לו. הנס השני, ארבע האבנים שהניח למראשותיו, מצאן בבוקר אבן אחת. הנס השלישי, האבן על פי הבאר, שכל הרועים היו מתכנסים כדי לחלצה מעל פי הבאר, גלגל אותה בידו האחת. הנס הרביעי, שהמים בבאר עלו לקראתו ונבעו מאליהם חוצה, והיתה הבאר נובעת מים כל השנים ששהה בחרן. הנס החמישי, שקפצה לו הדרך ובאותו יום שיצא - הגיע לחרן.

והגאון רבי מיימון בן עטר זצ"ל כתב בספרו "טעמי המקרא", שלפיכך נכתב "וילך חרנה" במקום "וילך לחרן", שהאות ה רומזת על חמשת הניסים הנזכרים. "ואולם לז' שם העיר בראשונה"

לשם מה מספרת התורה הקדושה, שלבית אל קראו לזו? אלא, ביאר רבינו הרלב"ג זצ"ל, ביקשה התורה ללמדנו את מידת ההסתפקות במועט במקום להצטרך לטובת הבריות: למרות שהיתה שם עיר סמוכה, ושמה לזו, לא סר לשם יעקב אבינו לבקש אכסניה מרווחת, אלא שכב במקומו ושם אבן למראשותיו...

"שתי ג'מטראות"

"סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", כתב רבינו יעקב בעל הטורים זצ"ל: "סולם - בגימטריא "קול", קול תורה וקול תפילה הנשמע מן הארץ ובוקע רקיעים, פועל נפלאות בשמים ממעל. עוד כתב: "סולם" - בגימטריא "ממון".

כתב רבנו יהודה צדקה זצ"ל: איזה סולם הוא הקול והדיבור. סולם בו עולים - ויורדים, חלילה: "מוות וחיים ביד הלשון"! ואיזה סולם הוא הממון: יכול הוא לכבד את האדם, אם ניחון בדעת כיצד להשתמש בו לרווחת הכלל, לתת צדקה כראוי, ועלול להיות לו חלילה לרועץ אם לא ידע כיצד לנצלו כהלכה.

ועוד כתב: הקול והממון - שני צדדים הם בעליה בסולם. לומדי התורה יתעלו על ידי ה"קול", ואלו שחלקם במסחר ובמלאכה, יטלו חלק בתורתם על ידי ה"ממון", התמיכה בלומדי התורה. ואלו ואלו יתעלו במסילה העולה בית א-ל!

ובזכות זה נזכה לאימרתו הנוספת של בעל הטורים: "סולם" - בגימטריא "קץ", לתחית המתים שבקץ הימין!. "ולבן שתי בנות שם הגדולה לאה..."

נתכוון הכתוב לומר שהיו ניכרות ומפורסמות שהגדולה היא לאה והקטנה היא רחל. גם דקדק לומר הגדולה, הקטנה, כלומר כי לא היו בגדר להחליפם ויעשה קטנה גדולה וירמה ליעקב בתת לו לאה ויאמר כי היא הקטנה ששמה רחל. כי הגדולה היתה גדולה ביותר והקטנה קטנה ביותר כי לאה היתה בת כ' שנה ומעלה ורחל היתה כבת ה' ומעתה אין מקום ללבן לרמות יעקב בתנאו.

חובות ליהודים

דיני שותפות עם גוי או יהודי מחלל שבת בעסק

העובד בשבת

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

נתינת מעות אן סחורה לגוי העובד בשבת

טו. מותר ליהודי לתת מעות לגוי על מנת שיסתחר בהם, ולאחר מכן יחלקו ביניהם הרווחים, אף על פי שיודע מלכתחלה שהגוי מסתחר במעות אלו אף בשבת, ומותר לעשות כן אפילו לכתחלה. ואף על פי שהמעות שמסתחר בהם הגוי שייכים ליהודי, מכל מקום כיון שהגוי עוסק במסחר לבדו, ואין היהודי צריך לעבוד עמו, אין הגוי נחשב לשליחו של היהודי, וגם אין לחוש בזה משום מראית העין, שהרי אין העסק ניכר ממי הוא. ועוד שנחשב הדבר כמשכיר כליו לגוי, ואין היהודי מצווה על שביתת כליו בשבת, (וכמבואר בשלחן ערוך להלן סימן רמז).

ואין להקל בזה אלא כשקיימים הנימוקים הנ"ל להיתר, דהיינו שהגוי עוסק במסחר לבדו, וגם אין ניכר שהוא עסק של יהודי, אבל אם הגוי יושב בחנות קבועה של היהודי, והכל יודעים שמסתחר במעות של היהודי, אסור לעשות כן משום מראית העין.

ולמנהג האשכנזים אין להקל אלא אם כן מסתחר הגוי במעות אלו גם בימות החול, אבל למנהג הספרדים יש להקל אפילו אם מעכב הגוי את המעות אצלו ואינו רוצה להסתחר בהם אלא בשבת.

ואין צריך לקבוע מראש עם הגוי סכום מסויים בנוסף על חלקו ברווחים, ודי בכך שיקבע עמו מתחלה שיחלקו ביניהם הרווחים. ומכל מקום אין להקל בכל הנ"ל אלא כשלא אומר לגוי בפירוש שיעבוד בשבת, אלא הגוי עושה כן על דעת עצמו. וכן אין להקל בזה כשבא הגוי לביתו של היהודי ביום שבת ונוטל המעות.

וכן אין להקל בכל הנ"ל אלא כשהגוי מסתחר במעות אלו לבדו, אבל אם צריך אף היהודי להסתחר במעות אלו בימות החול כנגד מה שעסק הגוי בשבת, יש לאסור טו, אלא אם כן התנו מתחלה שיהיו הרווחים של יום שבת לגוי לבדו, וכדין יהודי וגוי שותפים המבואר לעיל (סעיף א).

טז. מותר לתת לגוי סחורה קודם השבת על מנת שימכרנה מתי שירצה. ואף על פי שהגוי מוכר הסחורה בשבת, אין בכך כלום, שהרי הגוי עושה כן על דעת עצמו ולצורך עצמו, ובלבד שיקבע עם הגוי מתחלה התשלום שישלם לו עבור מכירת הסחורה, וגם לא יאמר לגוי שימכור בשבת. וכן אין להקל בזה כשהגוי מוכר הסחורה במקום השייך ליהודי כגון בביתו או בחנותו של היהודי. ולהלן (סימן רמז וסימן רנב וסימן שז) נבאר בס"ד בהרחבה עוד פרטי דינים בענין זה.

כשיש כוח לשו"ב

חובות ליהודים

אנשי החברה קדישא בעיר ליזנסק היו אנשים פשוטים ונסים, הצדיק רבי אלימלך מליזנסק ניסה כמה פעמים לעוררם לתשובה - וללא הועיל.

כשהזקין הצדיק ועמד להיפטר מן העולם, נכנסו אליו אנשי החברה קדישא ואמרו, בנהוג: "רבי, התוודה על מעשיך".

פרץ הצדיק בבכי וקרא: "היבן הייתם כל השנים? מדוע לא באתם לעוררני בתשובה כאשר עוה היה בכוחי לשו"ב? למה לא אמרתם לי דבר כאשר שיתו בד ובך". ובאז החל לפרט שורה של חטאים ועוונות שבביבול עשה.

אנשי החברה קדישא התרגשו מאוד, ובפרט כשהתחילו לשמוע שהצדיק מפרט עוונות שכל אחד ואחד מהם חטא, ופרצו בבכייה גדולה ויצאו משם בעלי-תשובה גמורים...